

DRUHÁ PASCHA

Milí duchovní otcovia kňazi, bratia a sestry!

Zo srdca vás všetkých pozdravujem pri príležitosti sviatku Päťdesiatnice, Zostúpenia Svätého Ducha!

Prežili sme obdobie po Veľkej noci a súčasne obdobie očakávania. V ľudskom živote je to rovnaké, ako v činnosti srdca: diastola a systola – napätie a uvoľnenie. Aj náš život sa odohráva v rovnakom rytme: príprava, oslava, uspokojenie a potom opäť príprava na niečo ďalšie, napätie z toho, čo má prísť do nášho života a opäť uvoľnenie.

Počas štyridsiatic dní pôstu mala celá Cirkev upriamený pohľad na vzkriesenie Kristovo, a stále nám zdôrazňovala, aby sme sa pozerali tým smerom. Pôst totiž nie je zmyslom duchovného života, ale iba prípravou na niečo významnejšie. Potom však prišla noc a ráno Paschy, a zrazu počujeme: *prečo hľadáte?, chodte do Galilei, chodte a povedzte, oznámte...* A vtedy pochopíme, že dielo ešte nie je dokončené, že sa nesmieme uspokojiť s udalosťou, ktorá je akoby mimo nás, ktorú niekto urobil za nás. Kristus naozaj vstal z mŕtvych, ale tým to neskončilo. Kristovo vzkriesenie, hoci je tou najdôležitejšou udalosťou dejín spásy, nie je definitívnou bodkou v živote Cirkvi, ani v živote kresťana. Dielo ešte nie je dokonané, ešte čaká na realizáciu v živote človeka. Nastáva obdobie ohlasovania, evanjelizácie, svedectva. Lenže ako ho zrealizovať, ak sme ešte stále *za zatvorenými dverami...*, *ak sme ešte v strachu pred „židmi“...*, *ak sa iba čudujeme z prázdneho hrobu...*, *z toho čo sa stalo?*

Boh ponúka riešenie. Chce, aby sa udalosť Kristovho vzkriesenia stala našou životnou, osobnou skúsenosťou. Ponúka dar svojho Svätého Ducha:

A keď s nimi stoloval, prikázal im, aby neodchádzali z Jeruzalema, ale aby očakávali Otcovo prisľúbenie: O ktorom ste počuli odo mňa, že Ján krstil vodou, ale vy budete o niekoľko dní pokrstení Duchom Svätým.

Tento druhý krst je priam tak dôležitý ako ten prvý: *Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do nebeského kráľovstva.* Vojsť do nebeského kráľovstva znamená vidieť zázraky, ktoré Boh vykonal a koná v živote, a hovoriť o nich, vlastne, hovoriť o ňom! Tak ako, keď vojdeme do galérie, do chrámu, alebo do veľkolepej prírodnej scenérie a v nemom úžase hľadáme na krásu, ktorú sme si predtým, možno, ani nevšimli, a potom sme plní túžby niekomu o tom porozprávať.

...čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli, na čo sme hľadeli a čoho sa naše ruky dotýkali, to zvestujeme.

Zvestovať, ohlasovať, hovoriť - to je Kristova požiadavka. A na splnenie tejto úlohy ponúka svojho Svätého Ducha. Až vtedy sa každý z nás: biskup, kňaz, veriaci stane hodnoverným svedkom, lebo nevydáva svedectvo iba ústami, ale aj svojím životom. Mnohí ľudia podľašli klamu, že povinnosť ohlasovať, evanjelizovať, je záležitosťou svätených služobníkov a vnútra kostola. Necítia v srdci ten plameň, o ktorom hovorí prorok Jeremiáš, ktorý mal rovnaké pokušenie: *nebudem viac hovoriť v jeho mene. Ale v srdci mi bol sťa horiaci oheň, zovretý v mojich kostiach, namáhal som sa, aby som to vydržal, no nevládal som.* Je to rovnaké, ako to, čo po tomto dni, povedia apoštoli vo Veľrade: *My nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli.*

Práve k tomu pozýva Svätý Otec celú cirkev: synodálna cesta, totiž, nie je len o zmene štruktúr, ale najmä o zmene zmysľania. Kedy apoštoli povedali: *my sme toho svedkami?* – až po naplnení Svätým Duchom! Dovtedy sedeli za zatvorenými dverami. K tomuto autentickému svedectvu sme pozvaní všetci. Takto sa zrodila Cirkev.

Keď prišiel deň Turíc, boli všetci vedno na tom istom mieste. Tu sa náhle strhol hukot z neba, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom boli. Izjavili sa im akoby ohnivé jazyky, ktoré sa rozdelili, a na každom z nich spočinul jeden.

Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť.

A svet sa zmätene pýtal: *ako to že ich počujeme, každý vo svojom jazyku?*

V dnešnom krutom svete zmietanom vojnami, ekonomickou, či migračnou krízou, nepokojmi a neistotou, je tento jazyk Svätého Ducha, táto reč lásky, našim jediným dorozumievacím prostriedkom, ktorému svet rozumie a ktorému uverí. A nielen vo svete, ale aj v našich rodinách, manželstvách, farnostiach, osvojme si jazyk Svätého Ducha.

Pripomeňme si historickú Paschu. Mohli by sme povedať: Tak ako Jahve v Egypte, prešiel krajinou v noci, Kristus v tú noc vyšiel z hrobu. Tam obišiel ich domy, tu vstal bez nášho pričinenie. Teraz však Svätý Duch chce prejsť nielen krajinou, a nielen vyvetrať, ale *naplniť celý dom*. Prejsť priamo našim životom, našim srdcom, a urobiť z nás nové stvorenie, ktoré nie je len človekom so živou dušou, ale oživujúcim duchom, aby: *z vnútra toho, kto verí tiekli prúdy živej vody*.

Náš duchovný život nezačína, ani *od stvorenia sveta*, ani *od založenia Ríma*, dokonca ani od Narodenia Krista, alebo od vzkriesenia Kristovho. Náš duchovný život začína príchodom Svätého Ducha, ktorý sa rozlieva v našich srdciach, príchodom jeho lásky, ktorá nám zjaví, *čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú*.

Tu je aj vysvetlenie, prečo východné cirkvi celý liturgický rok odvodzujú od výrazu: *Po Päťdesiatnici!* To je ten *archimedovský pevný bod*, ktorý musíme nájsť, aby sme pohli vesmírom. Lepšie povedané už ho nemusíme hľadať, je daný: je to prítomnosť Božieho Ducha v nás, život v Duchu!

Presvätá Bohorodička, ktorá počala z Ducha Svätého, nosila Krista vo svojom lone, a bola v strede zhromaždenia, ktoré sa modlilo, nech nám vyprosí požehnanú prítomnosť Svätého Ducha v nás, až po uskutočnenie zvolania svätého apoštola Pavla: *Kristus v nás – nádej spásy!*

Požehnanie Pánovo nech je na vás s jeho milosťou a láskou!

Takéto sviatky *Päťdesiatnice* a *po Päťdesiatnici*, naplnené pravým kresťanským svedectvom želá,

vladyka Peter!